

Baba Esad'dan hesap sorulmadı ama Tayyip Erdoğan'dan sorulacak

Ama "Terörü Bitirmek İçin" Görüşmüşlerdi...

YEŞİM ERGÜN

2009'da "artık analar ağlamasın, sorunun çözümü için devlet herkesle görüşür" söylemi hakimken; 2011'e geldiğimizde Kürt sorununun diyalog ile çözülmesi lügatimizden çıkmış ve Oslo görüşmelerinin "terörü bitirmek için yapıldığı" söylemleri belirleyici olmuştur. İşte bugünün konseptini de bu görüşmelerin varlığına bile tahammül edilememesi oluşturmakta ve o süreci yürüten MIT kadroları KCK soruşturması kapsamına dahil edilmeye çalışılmaktadır.

Başbakan grup toplantısında "Hamada 30 bin masumu hunharca öldüren baba Esad işlediği cinayetlerin hesabını bu dünyada vermedi. Ama o Esad bütün Suriye halkının, bütün İslam dünyasının, bütün insanlığın hafızasında, kalbinde, vicdanında yargılandı, acımasız bir diktatör olarak tarihe adını yazdırdı." dedi ve ekledi: "Hama'nın hesabı sorulmadı ama Humus'un hesabı sorulacak".

Uludere katliamının üzerinden 41 gün geçmesine rağmen başta başbakan olmak üzere bütün devlet erkani elbirliğiyle 34 köylünün öldürüldüğü katliamın üstünü örtüp sorumluluktan kaçmaya çabalarken, başbakanın kalkıp grup toplantısında katliamlardan bahsedip hesap sorma edebiyatı yapması abesle iştigal olmuyor mu?

Yoksa Suriye'de yapılması planlanan yeni katliamların üstünü örtmek için mi böyle konuşmalar yapıyor?

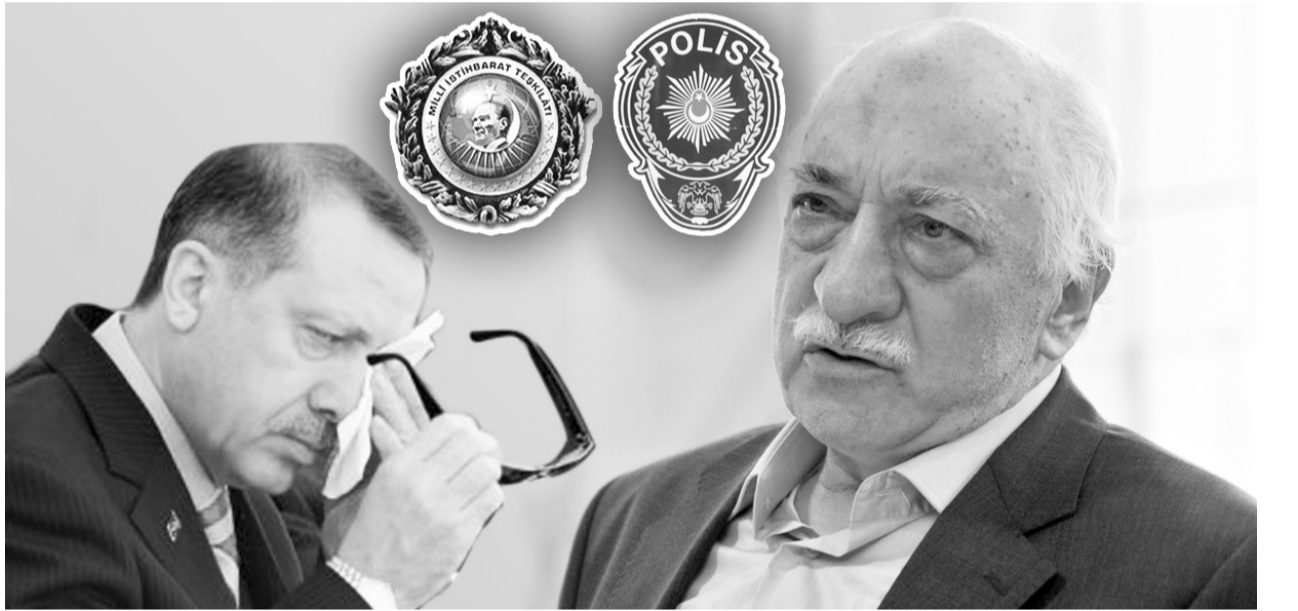
Konuyu biraz açalım: Başbakan geçen haftaki grup toplantısında "hiç kimsenin içişlerinde gözümüz yok, istemediğimiz yerde olmayız" dedi ve ardından konuşmasını, "Bazı meselelerin içişleri olarak, dahili mesele olarak kalmadığını da bu ülkelerin yöneticileri, sorumluluk sahibi olan önderleri görmek zorundadırlar." şeklinde sürdürdü. Aynı tarzı bu haftaki toplantısında da devam ettirdi ve "Suriye meselesi, ne bir ülkenin kendi iç meselesi olarak görülerek önemsiz hale getirilebilir ne de bölgesel inisiyatif mücadelelerinde bir enstrüman olarak görülebilir. Suriye'de yaşananlar bir insanlık dramıdır, bu drama karşı sergilenen tutum, sadece Suriye veya bölgenin geleceğini etkilemeyecek, dünyaya demokrasi mesajı veren gelişmiş ülkelere bakış açısını da değiştirecektir."

Başbakan yine kerameti kendinden menkul bir üslupla konuşmuş, 'iç meseleler' diyerek başladığı konuşmasını bazı meseleler sadece iç mesele olarak kalmaz diyerek bitirmiştir. Aslında Irak ve Suriye'yi kendi içişleri içinde gördüğünü belirtmediği için konuşmaların özü itibarıyla anlaşılması açısından eksik kalmıştır.

Irak ve Suriye neden iç mesele?

2007'de Bush-Erdoğan ile hatları çizilen, 2009'da Obama-Erdoğan görüşmesinde belirginleştirilen "Kürdistan üzerinde çatışmayı engelleme" başlığı adı altında oluşturulan ittifakın gereği Türkiye'nin kendi Kürt sorununu ama demokratik yollarla ama savaşı tirmandırarak çözmesiydi. İşte 2009'dan 2011'e kadar devam eden açılımlar, demokrasi söylemleri bu politik arka plan vesilesi ile şekillendi. Bu süreçte ABD'nin Türkiye'ye uzattığı havuç iki ucu yenilebilir cinstendi. Hem PKK'nın tasfiyesi hem bölgesel güç olma vaadi. Ayrıca Washington ile Ankara'nın Irak üzerindeki emellerinin aynı olduğu da defalarca vurgulandı. Başbakan'ın seçim gecesi yaptığı konuşmada Batı Şeriadan Gazze'ye, Şam'dan Beyrut'a kadar geniş bir sınır-ötesi "kazanlar" listesi yapması da, bir Osmanlı beyi edasıyla Ortadoğu'ya ahkam kesmesi de AKP'nin 3. döneminin temel belirleyeni olan bölgesel güç olma hayalinin bir parçası olarak şekillendi. Böylece ne Irak'ın ne de Suriye'nin sorunları artık kendi iç sorunları olarak kalamazdı.

AKP 3. dönem stratejisini bir yandan dış pazarlar peşinde

koşan burjuvazisinin palazlanması yoluyla ekonomik büyüme üzerinden, bir yandan da bölgeye Müslüman demokrasi pazarlayan model ülke olma söyleminin arkasında gizlenmiş ABD ve NATO'nun bölgesel taşeronluğu üzerinde inşa etti.

Ortadoğu'da bağıra bağıra gelen ve asla bölgesel olarak kalmayabilecek bir çatışma ortamında sesinin daha gür çıkması adına TC'nin kendisini yapmak zorunda hissettiği şey Kürt muhalefetinin tasfiyesidir. Bu sebeple operasyonlar yaz-kış demeden sürdürülmekte, Kürt muhalefetinin silahsız kesimi de siyasal operasyonlarla cezaevlerine doldurulmakta ve bir yandan Öcalan'a aylardır hukuksuz bir biçimde uygulanan tecride yasal kılıf dikilmeye çabalanırken bir yandan da Başbakan "sizin iradeniz yok, İmralı'ya sormadan adım bile atamazsınız" laf kalabalığıyla bu uygulamaların üstünü örtmeye çabalamaktadır. AKP bölgesel yayılcı politikalarının önündeki en önemli engelin Kürt muhalefeti olduğunu gördüğü kadar, tasfiye etmeyi ya da etkisiz kılmayı beceremediği koşullarda, kendinin tasfiye olma tehlikesini de görmektedir.

Bu yüzden Başbakan demokratik adım atacakmış gibi yaparak oyalama taktiklerinin sonuna geldiğinde kendi Kürt sorununu Diyarbakır'dan çözmek yerine, bu sorunu dışarıdan kuşatma ile çözmeye yoluna gittiği için, bir yandan 'istemediğimiz yerde olmayız' nutukları atarken, Irak başbakanı Maliki'nin "Türkiye içişlerimize müdahale ediyor, oynadığı rol bölgeye felaket ve iç savaş getirir" söylemlerine kulaklarını tıkayarak, 'bazı meseleler sadece o ülkelerin meseleleri değildir' açıklamaları yapmakta bir yandan da Suriye'ye aba altından sopa göstermektedir.

Ortadoğu'daki durumu ve Türkiye'nin buna bağlı olarak adımlarını anlamak için Kürt sorununda geldiğimiz kritik eşiğe de bakmak zorundayız. Bir güç odağı olarak Kürtlerin durumu Suriye ve bölge dengelerinde önemli bir yer işgal etmektedir. Kürtlerin Suriye'de elde edeceği statü hem uluslararası hem de bölgesel güçlerin politikaları ve

stratejilerini ciddi anlamda etkileyecektir. Onun için bölgesel değişimde Kürtlerin pozisyonu dikkate alınmadan bir adım atılması mümkün değildir. Hele ki bu soruna göbekten bağlı olan bir ülke için ne içeride ne dışarıda hiçbir gelişme Kürt sorunundan bağımsız ele alınamaz.

Geçen hafta Hewler'de Mesut Barzani'nin himayesinde Batı Kürdistanlı bazı muhalif Kürt örgütlerinin katıldığı bir konferansa Barzani'nin sözcüsü Fuat Hüseyin'in iki gün boyunca bizzat yön vermesi, konferansa AKP Hükümeti'nin denetiminde İstanbul'da kurulan Suriye Ulusal Kongresi'nde yer alan bazı Kürtlerin de katılması, konferansın asli amacının ise aslında bir medya çalışması ile Batı Kürdistan'da kitlelerin etrafında örgütlediği PYD'nin etkisini zayıflatmak olduğu ortada iken, Suriye'ye karşı girişilecek bir savaşın aktörleri, yardımcıları da belli olmaya başlamıştır.

Suriye'ye yönelik hesaplar beklendiği gibi işlememiş, Libya'dakinden daha karmaşık ve daha tehlikeli bir oyun olduğu görülmüştür. Zira bu kez İran ve Rusya'nın çıkarları doğrudan hedef alınmaktadır. Ayaklanmanın başından bu yana Libya savaşında olduğu gibi uluslararası ajanslar üzerinden yoğun manipülasyonlar yapılmakta, içerdeki hak ihlalleri, Müslüman Kardeşlere bağlı Londra merkezli bir insan hakları örgütü üzerinden aktarılmaktadır. Batılı yetkililer açıklama üstüne açıklama yaparak, Suriye'yi her gün kınamakta ve yaptırım kararları almaktadırlar. 2004 yılında Qamişlo'da onlarca Kürt katledildiğinde aynı ülkelerin sessiz kaldığı, hatta 28 Aralık 2011'de Roboski'de 34 sivil katledilmesine batılı hükümetlerin değil kınamak, açıklama yapma gereği bile duymadığı hatırlanırsa, batılı iktidarlar ve Türk hükümetinin Suriye'ye yönelik amaçlarının "demokrasinin ilerletilmesi veya hak ihlallerinin engellenmesi" olmadığı açıktır. Son dönemde gerek başbakanın gerekse de Davutoğlu'nun açıklamalarına baktığımızda Suriye için savaş çanları çalarken bu savaşta Türkiye'nin en önde yerini alacağını tahmin etmek pek de zor olmamaktadır.

Tuhaf Zamanlarda Yaşıyoruz

SERAP GÜNEŞ

Sömürgeleşme nasihat eden filozoflar, Ergenekoncu Amerikalı yazarlar...
Tuhaf Zamanlarda Yaşıyoruz

Hükümetin dış politik gelişmelerdeki tutumunu belirleyen temel karakter ise Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi temelinde bölgesel güç olmaktır. Son 4 yıllık süreci, Kürt halkının yükselen özgürlük mücadelesini bastırmak için bir çeyrek yüzyıldır bir devlet politikası olarak sürdürülen sıcak savaş dönemine özgü mücadele araçlarıyla soğuk savaş dönemine özgü mücadele yöntemlerinin iç içe geçtiği bir dönem olarak adlandırmak mümkündür. Hükümet bu yüzden bir yanda demokrasi söylemlerini devam ettirirken bir yanda olanca hızıyla Ortadoğu bağlamında şekillenecek savaşa hazırlık yapmaktadır.

Oslo görüşmelerinden bu yana

2011'in Kasımında, yani artık hükümet Kürt sorununun çözümünde dümeni salt savaş konseptine kırmışken, PKK-MİT görüşmesi basına sızdırılmış ve bu görüşmeler ile ilgili olarak Cumhurbaşkanı dahil bir çok devlet yetkilisi terörü bitirmek için PKK ile görüşüldü şeklinde açıklamalar yapmıştı. Şimdilerde ise o dönem görüşmelere katılan eski ve yeni MİT müsteşarlarının ifadeye çağırılması, ardından KCK soruşturmasını yürüten İstanbul Emniyet Müdürlüğü İstihbarat Şube Müdürü ile Terörle Mücadele Şube Müdürünün görevden alınmaları, Kürt sorunda geldiğimiz kritik eşiği gözler önüne sermektedir.

Bir yanı AKP-cemaat kavgasının yansması olan bu durumun bir diğer tarafı ise Türkiye'nin asla dışında kalamayacağı Ortadoğu'daki bir savaşa hazırlık anlamında kendi Kürt sorununun çözümü noktasında diyalog olasılığını de bir daha yinelenmeyecek bir biçimde kapattığı anlamına da gelmektedir.

2009'da "artık analar ağlamasın, sorunun çözümü için devlet herkesle görüşür" söylemi hakimken; 2011'e geldiğimizde Kürt sorununun diyalog ile çözülmesi lügatimizden çıkmış ve Oslo görüşmelerinin "terörü bitirmek için yapıldığı" söylemleri belirleyici olmuştur. İşte bugünün konseptini de bu görüşmelerin varlığına bile tahammül edilememesi oluşturmakta ve o süreci yürüten MİT kadroları KCK soruşturması kapsamına dahil edilmeye çalışılmaktadır. Böylece AKP hükümetinin, önce Kürt özgürlük hareketini askeri ve polisiye araçlarla etkisizleştirip ardından 'reformlar yapmak' olarak lanse edilen stratejisi de çökmüş olmaktadır.

Kürt sorununda çözümsüzlük politikası artık ancak ve ancak bir topyekün savaş politikasıyla, içerde askeri ve polisiye şiddetin azgınlaştırılmasıyla, Kürt halkının yaşadığı diğer ülkeleri de açık-örtük, silahlı-silahsız eylemleri kıskırtarak istikrarsızlaşmaya ve savaşa çekmeye çalışarak, yani bölgesel jandarma rolüne soyunarak sürdürülebilmektedir. AKP hükümetinin cephaneliğinde savaş araçlarından başka hiçbir araç kalmamıştır. Fakat son yapılan anketlere göre bölgede BDP'nin oyu her geçen gün artmaktadır. AKP'nin savaş kabinesinin anlamadığı da budur. Bir halkın örgütlü gücünü ne Osmanlı oyunlarıyla ne de sömürgeci mantıkla yok edebilirsiniz. Yakın tarihimiz bunu kanıtlamıyorsa neyi kanıtladı?

Emniyet içindeki cemaatçilerin (yoksa cemaat içindeki emniyetin mi demeli?) işkenceci eski bir polis şefi ile hesaplaşmasının zorunlu dekoru olmasından başka sürme sebebi kalmamış fantastik bir davada, sosyalist tutukluların 500 günü aşan mahpusluğuna bir kez daha devam kararı verilen bir ülkeye bundan gayrı bir tuhafılık lazım mıdır, emin değilim. Ama Egemen Bağış'tan sonra bağrımdan İdris Naim Şahin gibi bir meddah daha çıkararak iktidarımıza, sağ olsun bir de filozof meddah eklendi. Sloven filozof Slavoj Zizek, siyasi gündemimize yakın zamanda ikinci kez, gü-rültülü bir reklam arası gibi girdi.

Zizek'in Türkiye gündemine yakın tarihli iki düşün macerası, tarihin trajedi-komedi şeklindeki tekerrür diyalektiğinin örneği gibi. İlk gündeme gelişi, geçen yıl Eylül ayının sonunda Radikal gazetesine verdiği söyleşi vasıtasıyla olmuştu. İkincisi ise geçtiğimiz ay bir tanıtım şirketi sponsorluğundaki Türkiye ziyareti esnasında yine basına verdiği demeçlerle oldu. Her iki vakada da tartışmanın odağında, Zizek'in, Türk devletinin AKP iktidarı aracılığıyla soyunduğu yeni Osmanlıcı (elma şekeri işlevli bu şirin tabir yerine biz emperyal diye çevirelim politik gerçekliğe) bölgesel politikasını olumlaması vardı. Zizek'in ilk Türkiye seferindeki sözleri trajedi etkisi yaratmıştı, ikincisi ise ilkinde aldığı eleştirileri bile gereksiz kılan bir komedi oldu.

Zizek'ten inciler

Zizek'in söyledikleri, biri diğerini doğuran iki başlıkta özetlenebilir:

İlki, kendisini İslamcı camianın yıldızı haline getiren Osmanlı övgüsü. Meğer Osmanlı nasıl da bir hoşgörü timsaliymiş! Süper güçlerin zulmü altında inleyen dünya halkları için, Osmanlı tipi hoşgörülü bir siyasal yapı çözüm olarak ciddi ciddi düşünülebilirmiş! Türkiye bu "yeni Osmanlıcı" rolle, bölgesindeki halklara model olabilirmiş... Ele geçirdiği toprakların halklarını kırıp geçirerek çok statülü cemaatler hiyerarşisi içinde tebaalaştıran fetihçi bir imparatorluk olan Osmanlı'ya hoşgörü atfetmek, Türk milli eğitiminin tedrisatından geçmemiş biri için epeyce tuhaf. Ama bu tuhafılık, politik analizler yapan bir reel politikelerin güncelle ilişkin önermeleriyle ilişkisi kurulduğunda bir anlam buluyor. Bu da ikinci başlığa giriyor; yani Kürt meselesi.

Zizek, yeni değil, Türk ordusunun güney Kürdistan'a müdahale edebilme ihtimalini 2007'den beri seviyor. Ta o günlerden bu yana, TC'nin güneye askeri

müdahalesini, "Batılılar askeri müdahaleler yapıyor da, iş Türkiye'ye gelince mi sorun oluyor" şeklinde yorumluyor. Ama meddah bu son Türkiye seferinde, kendi sınırlarını da aşır "askeri müdahaleye biraz sempati de yok değil yani" diyebiliyor. Zizek'in reel politikeliğinin sefaleti, ne yazık ki, bu kadarla sınırlı değil. Kürdistan'ın bütün parçalarının birleşip Türk devletine bağlanmasını nasihat ediyor. Buna artık oryantalizm mi, oksidentalizm mi, pragmatizm mi, neyle malul korkunç fikir denir, bilemiyorum ama model iddiası üzerinden Araplara ve sömürgeleşme nasihatini Kürtlere önerdiği şeyin, esasında, Türkiye üzerinden ABD öncülüğündeki emperyalist cephenin bölge için siyasal tasarımı olduğunu ölçüp tartamıyor olduğuna insanın aklı bir türlü ermiyor. Ama filozof Zizek'in politik analizleri, ölçüsüzlüğüyle meşhur zaten.

Sungur Savran'ın BirGün gazetesinin 5 Şubat 2012 tarihli Pazar ekindeki yazısı, Zizek meselesini çok da büyütmememi-z, en azından "her konuda doğruyu söyleyen felsefe peygamberi, niye bize de bir kurtuluş vahyi vaaz etmedi" diye dövünmememizi-son derece yerinde ve haklı bir şekilde- salık veriyor. O nedenle, bu bahsi fazla uzatmadan Sungur Savran'ın sözleriyle kapatıyorum: "Zizek'in söyledikleri tartışmaya bile değmeyecek kadar sığ ve gerici şeyler," diyor ve ekliyor, "Zizek'in sorunları, Osmanlı ve Türkiye hakkında söyledikleriyle sınırlı [da] değil."

Amerikalı bir yazarın DGM'den Ergenekonculuğa uzanan macerası

Son kitabı kendi memleketi ABD'den önce Türkiye'de yayınlanan Paul Auster'ın, kitapla ilgili etkinlikler kapsa-

mında Türkiye'ye gelip gelmeyeceğine ilişkin soruya "basın özgürlüğünün olmadığı bir ülkeye gelmem" şeklinde yanıt vermesi, yazarın 16 yıl önce DGM'lerini tattığı ülkenin bir başka gerçeğine toslamasına sebep oluyor.

"Her muhalif (tabiiyeti fark etmez, AKP'yi eleştirsin yeter) bir gün Özel Yetkili Yargıyı tadacaktır" sözü espriden çıkmıyor ve Paul Auster Ergenekoncu ilan ediliyor. AKP Genel Başkan Yardımcısı Bülent Gedikli, yazarı kastederek, "Neocon-Ergenekon kadrosu Türkiye'yi istikrarsızlaştırmaya çalışıyor," şeklinde akıllara zarar bir tespit yururtuyor. Hayret eşiğini aştık artık. Faşistlere hedef tahtası vazifesi gören Yeni Akit, bu çılgın atmosferde yarın bir gün Ece Temelkuran'lı, Paul Auster'lı, Nuray Mert'li yeni bir hükümet karşıtı örgüt şeması yayınlamazsa asıl o zaman hayret etmek gerek.

Tuhafılık, kara mizah, kötücül espriler, meddahlık, olağandışının olağanlaşması... işkenceci polis şefi ile sosyalistlerin birlikte yargılandığı fantastik örgüt davalarıyla, cezaevindekilere "madem dışarıda özgürlük yok, ne diye çıkmak istiyorsunuz" diyen İçişleri Bakanıyla, Kürtlere sömürgeleşme nasihat eden filozofla bitmiyor, bir de dünyanın sayılı yazarlarından biri Ergenekoncu ilan ediliyor.

AKP'nin 2023'e dek iktidar hedefi, her gün seçim öncesiymiş gibi kesintisiz bir kara propaganda savaşını zorunlu kılıyor herhalde ki, yandaş (olmayan) kalmadı, o nedenle ana akım da denilebilir) medya aracılığıyla esir alınan ortalama kamuoyu algısı, her gün yeni bir saçmalıklarla zehirleniyor.

